

ИСТИНИТЕ ПРИЧЕ СА КРАЉЕБАЧКОГ ФРОНТА

Стража

Наш Драгачемки батаљои Чачанског НОП одреда „Др Драгиша Мишовић“ стигао је ка Краљево. Посели смо пољожај на Ружића брду.

Борци су копали рупе по путу што води од Краљева и постављали мине.

Прошло је неколико дана.

Једне ноћи налазио сам се на стражи. У мојој Другој чети заноћио је и командант батаљона Богдан Капелан. По кретању моторизације у Краљеву учинило ми се на Немци нешто спремају. Као да сам предосећао да ће нао напасти. Пробудио сам командира чете Ратка Парезановића, Рекао сам му да предосећам напад. Устао је, изашао напоље, послушао и скренуо нам пажњу да будно пратимо шта ое догађа. Мало касније бука се појачавала. Опет сам се јавио командиру Парезановићу, који је удвостручио страже.

Магла је била велика. Ништа ое није видело на пет-шест метара.

Дошло је сЕитање. Ја на стражи. Ништа нисам примећивао. Одједном, на неколико метара испред мене искочио је један крупан Немац. Узео је двоглед и посматрао. Мало се шта видело. Мене није приметио. Нисам имао времена да ое повучем, па сам на њега пуцао». Наши су почели да жжачу кроз прозоре из куће у којој су спавали. Немци су отворили јаку митраљеску ватру на кућу и блокирали излазна врата.

Моји другови оу се брзо онашли. Извукли су се и поели иоложај. Започела је жестока паљба. Мало су нас одбацили са положаја, али омо ое средили, извршили противнапад уз громко „Ура“ и најурили их у Краљево.

Комесар Ћирјак

Заседе су се смешивале. Нема дана без пушкарања.

Киша лије. Покисли смо до голе коже, мрзовољни. — Само да борба почне, многи кажу.

А онда, са немачке стране, „бљује“ митраљеока ватра. У једном јарку направили смо заседу. Чекамо напад Немаца. Ватру не отварамо.

Милојко Ћирјаковић, стари Ћирјак, политички комесар нашег батаљона, с пиштољем у руци -иде испред заседе. Говорим му да ое СЈУНИЦ Пита ме:

— Зашто?

— Може да те погоди тако, без заклона ои.

Он додаде:

— Е, мој оинко, онај што овира око главе, тај метак је прошао поред тебе, а оног што ће да те погоди — нећеш ни осетити.

У том тренутку израстао је у нашим очима у јунака.

Сахрана

Пред вече запаљени су магацини у Лопатници.

Екоплатије су биле застрашујуће.

Сахрањили омо једног погинулог друга. Икопали омо раку, Кад смо га стављали у гроб, њешв отац је рекао да скинемо баканце оа ногу погинулог друга. Одбили омо.

— Па, зашто другови, да труну у земљи кад наши борци иду бош?

Затим ое сам сагао и скинуо баканце са погинулог сина,

Сви смо плакали.

Отац није ни сузу пустио.

Био је то наш саборац Душан Јовичић из Пилатовића. Сахрањили смо му оина, нашег друга Бату Јовичића.

Паникер

По неколико топова тукло нас је сваки дан из Краљева. Надлетали су наше положаје извиђачки авиони.

Снег. Лапавица. Киша. Распадали су се опанци код већине бораца.

Лежимо на једном сеоском путу, у блату. С леве и деоне стране је ограда од трња, с багремовим дрвећем.

Немци ту(ку са пет топова брзом паљбом.

У једном моменту ми се учинило да ће граната пасти међу нас. Ово сам рекао и команданту Богдану Капелану, који је мало даље од мене лежао у блату. Међутим, Капелан ме је назвао паникером].

Само што је ово гласно подвикнуо, граната је пала међу нас и зарила се у неко блато. Није експлодирала. Да се то догодило, кише нас би оигуртао погинуло. После овог Капелан нареди да се оклонимо лево и десно. Пришао је мени и питао ме откуда сам знао да ће граната праш међу нас. Одшворио сам да сам то наслутио.

Душан ДРАГОВИЋ